

omfattende Arbejdsløshed, hvor netop en Mængde af den Slags Folk havde en uhyre ringe Indtægt. Vi kan dristigt sige, at denne Jord- og Betonarbejder i de to nærmest foregaaende Aar næsten har været arbejdsløs, og lad os da sætte hans Indtægt i disse 2 Aar til i alt at være 800 Kr. De 6 foregaaende Aar har han maaske haft en gennemsnitlig Indtægt af 1,000 Kr. om Aaret; saa bliver det for disse 10 Aar en Indtægt paa 10,000 Kr. Han er imidlertid paa Grund af, at han sidste Aar har været heldig og haft en Indtægt paa 2,000 Kr., uberettiget til at være fuldt nydende Medlem af en Sygekasse, han maa ikke oppebære Stats- eller Kommunitilskud. Jeg har forudsat, at denne Mand kun har eet Barn, i saa Fald maa han nemlig kun have 1,950 Kr. i Indtægt. Men ude paa Landet bor maaske Mandens Broder, der ejer en mindre Landejendom, han har Lov til at have op til 8,000 Kr. i Formue. Han har maaske overtaget det fædrene Hjem og sidder saa godt i det, som det kan lade sig gøre i saadanne smaa Bedrifter, og han har ogsaa et Barn. Han er berettiget til at have en Indtægt af indtil 1,350 Kr. aarlig. Men Broderen i Byen, Jord- og Betonarbejderen, han, der igennem 10 Aar har haft en gennemsnitlig Indtægt af 1,000 Kr. om Aaret, han faar intet Statstilskud. Den anden, som har en Smule Formue, en mere sikker Eksistens, han har Lov til at have mere i gennemsnitlig aarlig Indtægt og alligevel blive i Sygekassen. I nogle Tilfælde former disse Indtægts- og Formuegrænser sig derfor gunstigst for Landbefolkningen, men de er absolut urimelige paa Landet saavel som i Byerne. En Tjenestekarlf. Eks., der faar 500 Kr. i Aarsløn og Kost og Logis, er over Indtægtsgrænsen. Han maa nemlig ikke have mere end 800 Kr., Kost og Logis regnes vel til en Kroner Penge om Dagen, og han naar ved sin Aarsløn paa 500 Kr. samt Kost og Logis op til den svimlende Sum af 865 Kr. i Aarsindtægt. Saa er han ikke berettiget til at nyde Statstilskud. Men der er dog vel ingen Mennesker, der vil bilde os ind, at en Tjenestekarlf. hører til de særligt begunstigede eller bemidlede i Samfundet, som man skal berøre Retten til en Smule Statstilskud i en Sygekasse. Eller lad os tage en ugift Mand paa Landet. Han maa ifølge Ændringsforslaget have 800 Kr. i Indtægt, og lad os saa sige, at han har en Plads, og at han beholder denne Plads til Trods for, at han agter at gifte sig. Han gifter sig maaske med en rask Pige, der ogsaa kan

bestille lidt, i hvert Fald i nogen Tid endnu, og hun paatager sig Høiarbejde eller andet Arbejde, hvad hun nu kan faa, og derved naar de maaske op til en Indtægt af 1,300 Kr. tilsammen, efter at de er blevet gift, men saa er de ikke berettigede til at nyde Statstilskud, medens de ved at leve i polsk Ægteskab vedblivende kan beholde den samme Indtægt, som de havde forud, og alligevel nyde Statstilskud.

Ærede Medlemmer ser altsaa, at der, hvis man gennemfører et Forslag af den Beskaffenhed, opstaar en Række Urimeligheder og Uretfærdigheder overfor By som overfor Land, saavel overfor de daarligt stillede som overfor de lidt bedre stillede Arbejdere. Kort sagt, det er urimeligt at indsætte faste Indtægts- og Formuegrænser i Loven om anerkendte Sygekasser, og trods al Fortolkning af den ærede Ordfører (Kierkegaard) er det dog en Kendsgerning, at Flertallet i Ændringsforslag Nr. 2 til § 6 foreslaar faste Indtægts- og Formuegrænser, der som Regel betinger Retten til at være Medlem af en anerkendt Sygekasse. Ligesom det gik med den Byarbejder, der fra København flytter ud til Rødovre, vil det gaa i en Mængde Tilfælde. En Arbejder, som nyder Statstilskud, saa længe han bor i Byen, bliver straks uberettiget til at nyde Statstilskud, hvis han flytter nogle Alen udenfor Byen, ud til den nærmeste Landkommune, til Lyngby ved København, til Odder eller en anden By i Nærheden af Aarhus, til Vejgaard ved Aalborg o. s. v. Han bliver straks bemedlet, naar han flytter derud, hvor han lever under ganske de samme eller i væsentlig Grad under de samme Forhold, som da han boede i Byen. Livsvilkkaarene er ikke saa forskellige, at der er nogen Grund til at gøre den Forskel, man ved Ændringsforslaget vil komme til at gøre paa disse Folk. Paa samme Maade begaar man Uretfærdigheder overfor de Mennesker, der slaar sig sammen og gifter sig. Det bevirker straks, at de ikke kan være Medlemmer af Sygekassen med Statstilskud. Paa samme Maade gaar det med Formuen. Man maa have 5,000 Kr. i Formue, hvis man er ugift. Men hvis to Mennesker med hver 5,000 Kr. finder paa at gifte sig — jeg erkender, at det er maaske en Ubesindighed at gøre det —, hvorfor dog saa straffe dem saa haardt som at tage Statstilskuddet fra dem? Det er nemlig Forholdet; naar de bliver gift, maa de kun tilsammen have 8,000 Kr., medens de som ugifte maa have hver 5,000, altsaa